



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **V. S.**, zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2005, č. j. OAM-503/LE-B02-B02-2005, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 60 Az 78/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2005, č. j. 60 Az 78/2005 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o udělení azylu na území České republiky jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném do 12. 10. 2005 (nyní § 16 odst. 2 zákona o azylu – pozn. soudu). Podle tohoto ustanovení se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná v případě, že žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. Žalovaný uvedl, že žalobce vstoupil za území České republiky dne 15. 7. 2002 s cestovním pasem a vízem platným devadesát dní. Po uplynutí platnosti víza pobýval na území České republiky nelegálně. V březnu roku 2003 byl zadržen policií, obdržel rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu tří let a výjezdní vízum; Českou republiku však neopustil a v červnu roku 2005 byl policií opět zadržen a umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců. Podle žalovaného

žalobce uvedl, že v době odchodu z vlasti nevěděl o možnosti požádat o udělení azylu a ani při svém prvním zadržení nebyl o této možnosti informován; o udělení azylu se rozhodl požádat až po druhém zadržení policií. Žalovaný shrnul, že ačkoliv měl žalobce během svého tříletého pobytu na území České republiky možnost svobodně se pohybovat a vešel do kontaktu se zástupci zdejších státních orgánů, možnosti požádat o udělení azylu nevyužil a učinil tak až po svém umístění do Zařízení pro zajištění cizinců poté, co dne 26. 6. 2005 převzal druhé rozhodnutí o uložení správního vyhoštění na dobu deseti let. Skutečnosti uvedené v žádosti o udělení azylu, tj. obava z uvěznění za nelegální podnikání a z policistů v zemi původu, byly přitom žalobci známy již dříve, v podání žádosti o udělení azylu mu tedy nebránily žádné objektivní skutečnosti. Proto byly podle žalovaného splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o udělení azylu podle uvedeného ustanovení. Žalovaný nezkoumal, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu nebo překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť mu to za této procesní situace nepřísluší.

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2005, č. j. 60 Az 78/2005 - 29, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že žalobce žalovanému vytkl nesprávné hodnocení shromážděných důkazů, jež mělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného; takové pochybení však soud neshledal a uvedl, že žalobce pobýval na území České republiky od 15. 7. 2002 nepřetržitě až do svého druhého zadržení policií dne 25. 6. 2005 a teprve v zařízení pro zajištění cizinců, kam byl umístěn po udělení správního vyhoštění, požádal o udělení azylu. Skutečnosti uvedené v žádosti o udělení azylu mu přitom byly známy již v roce 2002 a nic mu nebránilo v tom, aby žádost o udělení azylu podal již dříve. Během správního řízení bylo tedy nepochybně prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv tak mohl učinit již dříve; proto soud shledal postup žalovaného v souladu se zákonem. Soud dále uvedl, že námitky směřující k udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu nejsou součástí výrokové části rozhodnutí žalovaného a žalovaný nepochybil, když se podmínkami podle § 12 a § 14 zákona o azylu nezabýval. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle stěžovatele soud nesprávně posoudil právní otázku, zda měl žalovaný dostatek podkladů pro rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu. Soud sice uvedl, že žalovaný se situací žalobce zabýval v celém kontextu, dále však jen konstatoval, že žalobce mohl požádat o udělení azylu již dříve. Žalovaný ani soud se podle žalobce nevypořádali s tím, že zdrojem problémů žalobce na Ukrajině byla policie; pronásledování přitom nebylo jednorázové a jeho strůjcem byl státní orgán. Žalobce se v zemi původu dostal do finančních potíží, když nebyl schopen zajistit si prostředky pro svou obživu; pro provozování živnosti mu byly kladeny nezákonné překážky. Proto opustil zemi původu a požádal o udělení azylu. Žalobce tedy splňuje podmínky podle § 12 zákona o azylu; to však žalovaný vůbec nehodnotil a soud mu tuto vadu ani nevytkl. Žalobce je dále přesvědčen, že soud nedostatečně provedl dokazování, neboť na základě jím zjištěného skutkového stavu nebylo možné v řízení spravedlivě rozhodnout. Žalovaný nerespektoval omezené možnosti žalobce ohledně opatření důkazů ke svým tvrzením. Stěžovatel se tedy neztotožnil se závěrem soudu, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. Za nepřezkoumatelné považuje stěžovatel rozhodnutí krajského soudu proto, že soud nevytkl žalovanému, že neposoudil otázku existence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť tím podle stěžovatele došlo k porušení mezinárodněprávních závazků České republiky, zejména zákazu vyhoštění a navrácení (tzv. „*non-refoulement*“) ve smyslu čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků; přitom žalobci hrozí při návratu na Ukrajinu mučení, nelidské a ponižující zacházení a administrativní šikana. Stěžovatel dále rozhodnutí žalovaného vytkl,

že neodpovídá § 46 a § 47 odst. 3 spr. ř. účinného do 31. 12. 2005, neboť žalovaný neověřil skutková tvrzení žalobce a bez dalšího dospěl k závěru, že není dán důvod pro udělení azylu. Rozhodnutí žalovaného navíc není dostatečně odůvodněno, protože správní řízení trpí neodstranitelnou vadou. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2005, č. j. 60 Az 78/2005 - 29, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání a vyslovil názor, že rozhodnutí žalovaného i krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Žalovaný uvedl, že v rozhodnutí řádně popsal důvody zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu; kasační námítky proto pokládá za irelevantní a navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Prvním důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jde tedy o tvrzenou nezákonnost rozhodnutí krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel je přesvědčen, že mu měl být udělen azyl, neboť byl v zemi původu pronásledován ze strany policistů kvůli svého nelegálnímu podnikání. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že – jak správně uvedl žalovaný i krajský soud – rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné vylučuje možnost posuzovat podmínky pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu. Rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu znamená, že nastoupí některý v tomto ustanovení předpokládaný důvod, protože se žalovaný žádostí o udělení azylu nemůže vůbec meritorně zabývat. Žádost žalobce o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť žalobce požádal o udělení azylu po tříletém pobytu na území České republiky až v situaci, kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění na dobu deseti let, ačkoliv mohl žádost o udělení azylu podat i dříve. Byl tedy dán důvod pro zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu (nyní srov. § 16 odst. 2 zákona o azylu – pozn. soudu); proto nebylo na místě vůbec zkoumat důvody žalobce pro udělení azylu podle § 12 či podle § 14 zákona o azylu ani rozhodovat o existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť o překážce vycestování žalovaný v souladu s § 28 zákona o azylu rozhoduje toliko v případě neudělení nebo odnětí azylu. Nejvyšší správní soud v souladu s názorem krajského soudu dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když za výše uvedené situace žádost žalobce o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou; tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti o jeho důvodech pro udělení azylu tedy nejsou právně relevantní. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto není dán.

Kasační stížnost byla dále podána z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit

zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. V souzené věci je však zřejmé, že žalovaný rozhodl na základě skutečností obsažených ve správním spise. V této námitce Nejvyšší správní soud ve shodě s názorem krajského soudu sděluje, že skutkový závěr žalovaného byl učiněn zcela v souladu s podklady a tyto skutečnosti vyplývají z tvrzení žalobce v průběhu správního řízení o udělení azylu. Žalovaný správní orgán měl pro rozhodnutí dostatek podkladů, se kterými měl žalobce možnost se seznámit a vyjádřit se k nim a rozhodnutí žalovaného vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a jako takové bylo žalovaným správním orgánem řádně odůvodněno, když bylo uvedeno, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval, tedy v souladu s § 47 odst. 3 spr. ř. účinného do 31. 12. 2005. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Posledním důvodem kasační stížnosti stěžovatele je tvrzená nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, tedy důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné, neboť nevytklo žalovanému neposouzení existence překážky vycestování, pak je zapotřebí odkázat na výše uvedenou skutečnost, že v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné žalovaný neposuzuje existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že se jednalo o jediné tvrzení týkající se procesního pochybení krajského soudu a tedy podřaditelné pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ani tento důvod kasační stížnosti není dán.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu